

Mihályi Péter

Beszéd a Földes Anna interjú-díj átadásakor (2020. március 12. a Magyar Sajtó napja – Zártkörű ünnepség a koronavírus járvány miatt)

Kedves Barátaim!

Április 24-én lesz három éve, hogy 87 éves korában eltávozott közülünk Anyám, Földes Anna újságíró, színikritikus, az irodalomtudományok kandidátusa, aki 17 éven át a Bálint György Újságíró Iskola igazgatójaként pályakezdő újságírók százait pallérozta. Munkásságát a szakma Rózsa Ferenc díjjal és a MÚOSZ Aranytoll életműdíjával ismerte el. Több egyetemen és főiskolán is tanított újságírást, megkapta a címzetes főiskolai tanári rangot.

Két évvel ezelőtt, az akkor minden probléma nélkül megtartott Sajtónapon, ebben a teremben ötlött fel bennem, hogy jó lenne Földes Anna emlékére díjat alapítani, amelyet azután évről-évre ki fogunk osztani. Nem kellett sokat gondolkoznunk azon, hogy a már létező újságíró díjak, kitüntetések sorába miképpen lehetne beilleszteni egy újat. Földes Anna kedvenc műfaja az interjú volt. Megszámlálhatatlanul sok interjút készített hosszú pályafutása során –

attól kezdve, hogy egyetemi hallgatóként a *Március Tizenötödike* és a *Szabad Ifjúság* névre hallgató diáklapoknál elindult a pályán. Ezt a korszakot még nem volt módomban feldolgozni, de attól kezdve, hogy friss diplomával a zsebemben 1952-ben az *Irodalmi Újság* munkatársa lettem, mindennek nyoma van – merthogy ettől kezdve Anyám minden cikkét archiválta. A megjelent cikkek száma bőven meghaladja a 4 ezret, s ebből 565 interjú tételiesen is nyilvántartunk (itt most a többes számon a Petőfi Irodalmi Múzeum és a Színházi Intézet Archívumát kell érteni). 1970 és 2007 között 9 interjú kötete jelent meg, s ebben 191 olyan interjú található, amely először valamelyik heti vagy havi lapban látott napvilágot. Javarésztük az 1 milliós példányszámban megjelent *Nők Lapjában*, amelynek 1957 és 1993 között volt munkatársa.

Tavaly, vagyis az első alkalommal, Bíró Marianna lett a díjazott. Ő a *168 Órában* megjelent, David B. Cornsteinnel, az Egyesült Államok budapesti nagykövetével készített interjújáért kapta meg a díjat, amit a Közép-európai Egyetem (CEU) kivonulásának bejelentése után készített 2018-ban az amerikai diplomátával.

Miként tavaly is, idén is nagy számmal érkeztek be pályázatok, szám szerint 58 darab. Ez kevesebb, mint az első évben (mert akkor 90 pályázónk volt), de még így is olyan sok, hogy egy picit aggódott a zsűri, hogy milyen sok kitűnő cikket nem jutalmazhattunk - pedig érdekesek lettek volna rá. Hárman voltunk a bizottságban – Hargitai Miklós, a MÚOSZ elnöke, vendéglátó házigazdánk, aki mindjárt átveszi tőlem a szót és elárulja a győztes nevét, Nagy Iván Zsolt, a HVG online felelős szerkesztője és én.

Ebben az évben, kollektív döntésünk szerint, azt tekintettük elsődlegesnek, hogy az interjú fontos legyen, azaz okkal gondolhassuk azt, hogy az adott cikket a jövőben is fogják még visszakeresni, olvasni és idézni vagy hivatkozni rá. Esetleg majd beválogatják egy olyan monográfiába, ami az adott személlyel vagy témával foglalkozik. Ebből következik, hogy csak olyan írások jöhetnek szóba, ahol a meginterjúvált személy (esetleg az interjú megírására okot adó téma) fontos. Másképpen fogalmazva, a cikkek többsége

azért hullott ki az mi rostánkon, mert az interjú-alany nagyon kevésbé ismert, vagy esetleg teljesen ismeretlen.

De, mint mondtam, hárman hoztuk meg a végső döntést. Mondja el és védje meg ezt a közös döntést Miklós!